

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117213499
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1117213499.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: S. J.P., F. XX.XX.XXXX, T. A. XXX, T., zast. URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 244 895, so sídlom Havlíčkova 16, Bratislava, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 31 318 916, so sídlom Štúrova 5, Bratislava, o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. mája 2019 č.k. 18Csp 51/2017-158, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku, ktorým zamietol žalobu v časti o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S., uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.05.2015, je bezúročná a bez poplatkov; a v napadnutom piatom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom zastavil konanie: v časti o určenie, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 63 podľa zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 iba čiastku vo výške 112,26 eur; v časti o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 63 podľa zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 čiastku vo výške 208,51 eur, a tiež v časti o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé anuitné mesačné splátky od splátky 64 (vrátane) až po splátku č. 84 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015; druhým výrokom žalobu v časti o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 je bezúročná a bez poplatkov, zamietol; tretím výrokom určil za neplatnú, ako neprijateľnú, zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 v čl. VI bod 2 v znení: „Dlžník sa zaväzuje neprijatť akýkoľvek úver alebo pôžičku a nepodpísať notársku zápisnicu spísanú v zmysle § 41 Exekučného poriadku v prospech tretej osoby bez predchádzajúceho písomného súhlasu banky“; a štvrtým výrokom určil za neplatnú, ako neprijateľnú, aj zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 v čl. VII. bod 4 v znení: „Účinky odstúpenia nastávajú doručením prejavu vôle oprávnenej strany odstúpiť od Zmluvy o úvere druhej strane. Zmluvné strany sa dohodli, že odstúpením od zmluvy o úvere popri právach a nárokoch vyplývajúcich z ustanovenia § 35 i ods. i Obchodného zákonníka nezanikajú ani práva Banky a im zodpovedajúce povinnosti Dlžníka týkajúce sa úhrady dlžnej sumy poskytnutého úveru, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a nákladov spojených s vymáhaním úveru.

Odstúpením od zmluvy nezaniká ani právo Banky odpisovať peňažné prostriedky z účtu alebo iných účtov Dlžníka vedených v Banke vo výške splatných záväzkov Dlžníka voči Banke. Súčasne zostávajú zachované všetky právne vzťahy, ktoré vyššie uvedené práva Banky zabezpečujú“. Posledným, piatym, výrokom rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že nárok na náhradu trov konania priznal žalobcovi v rozsahu 63% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení tohto rozsudku skonštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského OTP expres úveru č. XXXX XXXX XX S. a určenia neplatnosti zmluvných podmienok obsiahnutých v tejto zmluve v čl. VI bod 2 a čl. VII bod 4. Opodstatnenosť uplatneného nároku odôvodnil tým, že ako spotrebiteľ uzatvoril so žalovaným typovú, formulárovú zmluvu o úvere, ktorá bola žalovaným vopred pripravená, v dôsledku čoho nemal možnosť ju akýmkoľvek spôsobom pripomienkovať, či doplniť, a teda ovplyvniť jej obsah, pričom poznamenal, že pri predložení zmluvy na podpis mu bolo zo strany pracovníčky žalovaného povedané, že zmluvu nie je možné meniť a ani pripomienkovať, a ak chce spotrebný úver, zmluvu musí podpísať vo vopred pripravenom znení. Konštatoval, že zmluva zakladá občianskoprávny (spotrebiteľský) vzťah, preto sa má spravovať § 52 a následne Občianskeho zákonníka a zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Na základe zmluvy mu bol poskytnutý spotrebný úver vo výške 20.000 eur, ktorý mal uhradiť 84 splátkami vo výške 320,77 eur, čiže celkom mal zaplatiť sumu 26.944,68 eur, ktorá predstavuje jeho celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. RPMN bola v zmluve určená vo výške 9,27%, úroková sadzba vo výške 8,90% a priemerná hodnota RPMN vo výške 10,39%. Zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatkov na základe ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že neobsahuje základné náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. c), k), l) tohto zákona. Konkrétne namietal, že v zmluve nie je identifikovaná výška istiny a ani výška úrokov jednotlivých splátok (t.j. údaj podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z.), ale je uvedená iba výška mesačnej anuitnej splátky 320,77 eur, z ktorej však nevie určiť koľko (aká konkrétna čiastka) z tejto mesačnej anuitnej splátky pripadá na istinu a koľko na úroky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť krajských súdov, Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktoré vo svojich rozhodnutiach dospeli k zhodnému záveru, že súčasťou spotrebiteľskej zmluvy má byť aj špecifikácia jednotlivých splátok z hľadiska ich počtu, termínov a skladby s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v prípade neuvedenia tejto špecifikácie. Ďalej namietal, že v zmluve nie sú vôbec uvedené predpoklady použité na výpočet RPMN (t.j. údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.), zo zmluvy preto nemožno jasne, určito a konkrétne určiť, aké konkrétne údaje žalovaný použil na výpočet RPMN. Namietal tiež, že v zmluve nie je uvedený údaj o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (t.j. údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z.). Vzhľadom k tomu, že zmluva, ktorú so žalovaným uzatvoril, je bezúročná a bez poplatkov, mal za to, že žalovanému je povinný uhradiť iba dlžnú istinu, sumu poskytnutých finančných prostriedkov bez poplatkov a úrokov vo výške 20.000 eur. Uviedol, že žalovanému doručil predžalobnú výzvu, v ktorej ho žiadal o zaslanie písomného potvrdenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, a teda že žalovaný už nemá žiaden právny nárok na úhradu sumy prevyšujúcej sumu 20.000 eur. Žalovaný však výzve nevyhovel. Vzhľadom k tomu, že zaplatením splátok č. 1 až 62 a časti splátky č. 63 (vo výške 112,26 eur) žalovanému dôjde k úhrade celej dlžnej čiastky vo výške 20.000 eur, poznamenal, že na základe bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy nebude už povinný uhradiť mu splátky č. 64 (vrátane) až 84 (vrátane). Uplatnením tejto žaloby chcel právne stabilizovať právny vzťah so žalovaným a predísť budúcej žalobe na plnenie splátok č. 64 až 84 a časti splátky č. 63 vo výške 208,51 eur. Podanou žalobou sa domáhal preto súčasne určenia, že nie je povinný zaplatiť žalovanému splátky č. 64 (vrátane) až po splátku 84 (vrátane), a tiež určenia, že zo splátky č. 63 je povinný uhradiť žalovanému iba čiastku vo výške 112,26 eur, a že nie je povinný uhradiť čiastku splátky č. 63 vo výške 208,51 eur. Mal za to, že takouto určovacou žalobou sa vytvorí pevný právny vzťah medzi ním a žalovaným a zabráni sa možnosti podať v budúcnosti proti žalovanému žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Zastával názor, že týmto ako spotrebiteľ preukázal a osvedčil súdu naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti uzatvorenej zmluvy odôvodnil poukazujúc na právny záver vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2009, podľa ktorého cit.: „Pri skúmaní podmienok uvedených v § 80 písm. c) O.s.p., umožňujúcich riešenie práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere, pôžičke má žalobca - spotrebiteľ (ktorého špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločenstiev, v neposlednom rade i

domáca právna úprava), pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy, týkajúcej sa odplaty (úrokov, poplatkov). Jeho postavenie sa stane istejším, nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka).“ Zmluvnú podmienku obsahujúcu v zmluve v čl. VI. bod 2 v znení cit.: „Dlžník sa zaväzuje neprijíť akýkoľvek úver alebo pôžičku a nepodpísať notársku zápisnicu spísanú v zmysle § 41 Exekučného poriadku v prospech tretej osoby bez predchádzajúceho písomného súhlasu banky.“, ktorej určenia neplatnosti sa podanou žalobou domáhal, považoval okrem toho, že nebola individuálne dojednaná za neprijateľnú aj z dôvodu, že ňou dochádza k ukladaniu povinnosti spotrebiteľovi bez právneho dôvodu, pretože žiadny právny predpis spotrebiteľovi neukladá povinnosť informovať veriteľa (banku) v prípade, ak chce prijať iný úver či pôžičku, resp. spísať notársku zápisnicu v zmysle § 41 Exekučného poriadku v prospech tretej osoby. Povinne vyžadovaný predchádzajúci súhlas žalovaného ako veriteľa pre vykonanie takéhoto úkonu podľa jeho názoru neprímerane znevýhodňuje spotrebiteľa pri využití jeho možnosti uzatvoriť úver alebo pôžičku s iným subjektom. V tejto súvislosti naproti tomu poznamenal, že zákon č. 129/2010 Z.z. ukladá povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, bonitu spotrebiteľa, pred poskytnutím spotrebiteľského úveru dodávateľovi (veriteľovi). V rámci odôvodnenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky zakomponovanej v čl. VII bod 4 zmluvy v znení cit.: „Účinky odstúpenia nastávajú doručením prejavu vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy o úvere druhej strane. Zmluvné strany sa dohodli, že odstúpením od zmluvy o úvere popri právach a nárokoch vyplývajúcich z ustanovenia § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka nezanikajú ani práva banky a im zodpovedajúce povinnosti dlžníka týkajúce sa úhrady dlžnej sumy poskytnutého úveru, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a nákladov spojených s vymáhaním úveru. Odstúpením od zmluvy nezaniká ani právo banky odpisovať peňažné prostriedky z účtu alebo iných účtov dlžníka vedených v banke vo výške splatných záväzkov dlžníka voči banke. Súčasne zostávajú zachované všetky právne vzťahy, ktoré vyššie uvedené práva banky zabezpečujú.“, ktorej určenia neplatnosti sa domáhal žalobou, poukázal na dvojité právne upravenie odstúpenia od zmluvy obsahujúcu v Obchodnom zákonníku a v Občianskom zákonníku. Uviedol, že podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď je v súlade so zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy doručený druhej strane, pričom táto právna úprava umožňuje, aby určité ustanovenia mohli podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu trvať aj po ukončení zmluvy. Občiansky zákonník na rozdiel od uvedeného však s odstúpením od zmluvy v § 48 ods. 2 spája v zásade jej zrušenie s účinkami od začiatku. Aj keď sa v ďalšom odseku pripúšťa možnosť, aby si zmluvné strany dohodli odlišný režim, takáto dohoda musí byť v súlade s právnymi predpismi. Znenie danej zmluvnej podmienky však ustanovuje, že odstúpením žalovaného od zmluvy jeho nároky ako veriteľa, ktoré vznikli pred skončením zmluvy alebo v súvislosti s jej skončením, nezanikajú, a žalobca ako spotrebiteľ je povinný uhradiť žalovanému ako veriteľovi nielen všetky dlžné splátky istiny, ale aj úroky, úroky z omeškania, poplatky a náklady spojené s vymáhaním úveru, a súčasne tým zostáva zachované právo žalovaného odpisovať peňažné prostriedky z účtu dlžníka vo výške splatných záväzkov, a tiež právne vzťahy, ktoré vyššie uvedené práva žalovaného zabezpečujú. Zdôraznil, že zákonná úprava odstúpenia od zmluvy uvedená v Občianskom zákonníku je pre neho ako spotrebiteľa výhodnejšia, pričom tejto výhodnejšej úpravy sa nemohol vzdať. Poznamenal tiež, že možnosť účastníkov zmluvy dohodnúť sa na inom zrušení zmluvy než od jej začiatku je v spotrebiteľskom právnom vzťahu výrazne obmedzená § 54 Občianskeho zákonníka, pretože v zmysle tohto ustanovenia sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného mal za to, že obe zmluvné podmienky je potrebné považovať za neprijateľné podmienky podľa § 51 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tým aj za neplatné podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Na záver zdôraznil, že obe zmluvné podmienky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže mu ako spotrebiteľovi ukladajú povinnosti bez právneho dôvodu a zároveň aj po odstúpení od zmluvy zachovávajú právo dodávateľa (veriteľa) na úrok, poplatky, zmluvné pokuty, zabezpečenie záväzku či sankcie z titulu porušenia zmluvy, čím zhoršujú jeho postavenie ako spotrebiteľa, pretože spotrebiteľa zaväzujú nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka v dôsledku odstúpenia od zmluvy.

3. Žalovaný so žalobou žalobcu nesúhlasil a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že svojim klientom štandardne neumožňuje zasahovať do pripravenej zmluvnej dokumentácie, a to predovšetkým z dôvodu množstva zmluvných vzťahov vzniknutých v rámci ním poskytovaných služieb, ako aj z časového hľadiska, pretože podľa jeho názoru nie je možné, aby každý klient, ktorý o to požiada, pripomienkoval zmluvnú dokumentáciu. Považoval za

nevyhnutné, aby zmluvná dokumentácia bola štandardná a aby mala v obdobných prípadoch rovnaké znenie, samozrejme, s výnimkou konkrétnych parametrov jednotlivých zmluvných vzťahov. K žalobcom namietanej neplatnosti zmluvného dojednanie čl. VI bodu 2 zmluvy upravujúceho záväzok spotrebiteľa neprijať akýkoľvek úver alebo pôžičku a nepodpísať notársku zápisnicu podľa § 41 Exekučného poriadku v prospech tretej osoby bez predchádzajúceho písomného súhlasu banky, uviedol, že predstavuje štandardné ustanovenie bankovej úverovej zmluvy v podmienkach Slovenskej republiky, ktoré má pôvod v povinnosti obozretného podnikania banky ako osobitne regulovaného subjektu v zmysle zákona o bankách, preto nejde o neprijateľnú podmienku. Poznamenal, že podľa zákona o bankách a opatrení Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) je banka povinná pri výkone svojej činnosti postupovať obozretno, najmä je povinná vykonávať obchody spôsobom, ktorý zohľadňuje a zmiernuje riziká. Podľa opatrení NBS je banka povinná neustále sledovať a riadiť úverové riziko a zmluvne zabezpečiť pravidelné poskytovanie údajov potrebných na hodnotenie úverového rizika dlžníka a správu úveru, a to nielen pri problémových úveroch. Banka je tak povinná monitorovať ekonomickú situáciu spotrebiteľa pred poskytnutím úveru, a tiež počas trvania úverového vzťahu, teda monitorovať aj zmeny v jeho príjmoch, výdavkoch, v jeho záväzkoch a iné podstatné zmeny osobnej a ekonomickej povahy, ktoré by mohli viesť k neschopnosti spotrebiteľa splácať svoj úverový záväzok. S tým súvisí aj potreba banky mať prehľad o ďalších úveroch a pôžičkách spotrebiteľa a prípadných hrozbách exekúcie, keďže banka poskytla spotrebiteľovi finančné prostriedky za určitých podmienok ich návratnosti, ktoré by sa však výrazne zhoršili, ak by bol spotrebiteľ v dôsledku veľkého počtu úverov predĺžený alebo pod hrozbou exekúcie. Predmetné zmluvné ustanovenie považuje za opodstatnené aj vzhľadom na § 7 ods. 19 a ods. 20 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých je žalovaný ako banka povinný určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľsky úver a určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre lehotu splatnosti spotrebiteľského úveru. Namietané zmluvné dojednanie tak predstavuje jeden z nástrojov dodržiavania regulačných opatrení smerujúcich k riadeniu rizík žalovaného ako banky. K žalobcom namietanej neplatnosti ustanovenia čl. VII bodu 4 zmluvy ako neprijateľnej podmienky, upravujúceho vychádzajúc z právnej úpravy Obchodného zákonníka účinky odstúpenia od zmluvy, uviedol, že samotný Občiansky zákonník umožňuje v ust. § 48 ods. 2, ktoré je dispozitívnym ustanovením, v priestore občianskoprávnej spotrebiteľskej úpravy zmluvy dohodu odlišnú od zákonnej úpravy, preto v prípade namietanej zmluvnej podmienky nejde o rozpor s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda čl. VII bod 4 zmluvy nepredstavuje neprijateľnú podmienku. K námietke žalobcu o absencii zákonnej náležitosti podľa ust. § 9 ods. 1 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve, podľa ktorej mal uviesť v rámci každej anuitnej splátky jej rozloženie na konkrétnu výšku istiny a úroku, argumentoval, že údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sú uvedené v čl. IV bode 1 zmluvy tak, že informácia o výške splátok je uvedená v 2. stĺpci tabuľky, informácia o počte splátok v 1. stĺpci tabuľky a informácia o termínoch splátok v 3. stĺpci tabuľky, a zároveň poznamenal, že žalobca ako dlžník v zmysle zmluvy nerealizuje v jeho prospech osobitne splátku istiny a splátku úrokov (ako tomu býva napr. v prípade úverov pre korporátnych klientov t.j. právnické osoby, kde sa istina a úroky splácajú osobitnými splátkami v rôznych výškach s rôznou splatnosťou), a takisto nespláca osobitnou splátkou s osobitnou splatnosťou pravidelné mesačné poplatky, ale mesačne realizuje len jednu anuitnú splátku, ktorá zahŕňa splátku istiny a splátku úrokov. Ďalej uviedol, že zmluva obsahuje v čl. IV. bod 1 dohodu o amortizácii istiny podľa § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., a že v prípade potreby dlžníka získať prehľad o aktuálnej výške pohľadávky poskytuje klientom na požiadanie bezplatne a kedykoľvek počas trvania zmluvy výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Keďže poskytnutý úver nemá rôzne úrokové sadzby, ale je úročený len jednou úrokovou sadzbou, zákonná povinnosť o uvedení „prípadného poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“ sa na predmetnú zmluvu nevzťahuje. K žalobcovmu tvrdeniu, že banka je povinná v zmluve v rámci každej mesačnej anuitnej splátky uvádzať konkrétnu výšku úroku a istiny, podľa jeho názoru preto nemá oporu v platných právnych predpisoch, poukázal najmä na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016, vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., c/a P. T., podľa ktorého cit: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Článok 23 smernice 2008/48 sa má podľa neho vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej

neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ K argumentácii žalobcu, že zmluva neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmysle požiadavky § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že všetky požadované predpoklady sú uvedené v čl. I. bod 3 zmluvy, ktorého znenie odčitoval. Vo vzťahu k žalobcom namietanej absencii uvedenia adresy veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, v zmluve v zmysle požiadavky § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. argumentoval, že adresou veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, je adresa žalovaného ako veriteľa uvedená v záhlaví zmluvy. Vychádzajúc zo všetkých uvedených dôvodov konštatoval, že zmluva nemá žalobcom vytýkané vady a poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov.

4. Žalobca v replike, okrem zopakovania tvrdení uvedených už skôr v žalobe vo vzťahu k argumentom žalovaného týkajúcim sa zmluvného dojednaní obsahujúceho v čl. VI bod 2 zmluvy uviedol, že s nimi nesúhlasí, pretože aj keď zákon č. 129/2010 Z.z. zakotvil povinnosť veriteľa postupovať s odbornou starostlivosťou a s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií získaných od spotrebiteľa, a tiež zo spoločného bankového registra, podmienenie uzatvorenia ďalšej pôžičky alebo úveru súhlasom žalovaného je podľa jeho názoru uložením povinnosti nad rámec zákona, ktoré ho ako spotrebiteľa znevýhodňuje tým, že zasahuje do jeho zmluvnej autonómie. Uviedol, že žalovaný má ako veriteľ viacero možností, aby na základe získaných informácií vyhodnotil žalobcu ako rizikový subjekt pre poskytnutie úveru a to napr. individuálnym dojednaním si niektorého inštitútu zabezpečenia záväzkov. K žalovaným prezentovanej potrebe banky mať prehľad nad ďalšími úvermi a pôžičkami spotrebiteľa poznamenal, že žalovaný má napr. možnosť individuálne si dohodnúť so spotrebiteľom oznamovaciu povinnosť spotrebiteľa v prípade uzatvorenia pôžičky alebo úveru s iným subjektom. Jednostranné zakomponovanie takejto zmluvnej podmienky do formulárového typu zmluvy bez individuálneho dojednaní so spotrebiteľom ako druhou zmluvnou stranou, považuje teda za podmienku, ktorá zhoršuje postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, ktorá je preto podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľná a v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Vo vzťahu k ust. § 7 ods. 19 a 20 zákona č. 129/2010 Z.z., o ktoré sa žalovaný opiera, uviedol, že bolo do predmetného zákona zakotvené až novelou zákona č. 129/2010 Z.z., účinnou od 01.01.2017, teda so značným časovým odstupom od momentu uzatvorenia predmetnej zmluvy dňa 28.05.2015. Vo vzťahu k poukazu žalovaného na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 argumentoval jeho nepoužiteľnosťou dôvodiac, že rozhodnutia Súdneho dvora EÚ pri výklade smerníc neumožňujú slovenskému súdu urobiť výklad *contra legem*, pričom zdôraznil, že smernica nemá priamy účinok voči jednotlivcom, a preto jej ustanovenia nemôžu byť uplatňované voči jednotlivcom. Pokiaľ ide o nepriamy účinok smernice, t.j. eurokonformný výklad, uviedol, že tento nie je možný, pretože ak by si súdy na základe rozsudku Súdneho dvora EÚ č. C-42/15 vyložili explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v časti členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov eurokonformne, došlo by tým k „prelomieniu“ vnútroštátneho práva a jeho nahradenia smernicou, čo považoval za nemožné z dôvodu, že by išlo o výklad práva *contra legem* a porušenie zásady právnej istoty v zmysle ustanovenia čl. 2 ods. 2 C.s.p. a čl. 1 Ústavy SR (inkorporujúceho princíp právneho štátu, ktorého imanentnou súčasťou je princíp právnej istoty) v spojení so zásadou zákazu výkladu *contra legem*, ako aj o výklad *contra legem* v neprospech spotrebiteľa v priamom rozpore s kogentným ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v nadväznosti na kogentné ust. § 54 ods. 2 v spojení s § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k absencii uvedenia predpokladov na výpočet RPMN v zmluve o úvere dal do pozornosti rozsudok Okresného sudu Prešov zo dňa 16.12.2015, sp. zn. 10C 46/2015, podľa ktorého je potrebné v zmluve o úvere ako predpoklady potrebné pre výpočet RPMN uviesť údaje vyplývajúce z prílohy č. 2, ktorá obsahuje základnú rovnicu pre výpočet RPMN. Argument žalovaného, že adresou veriteľa na podanie reklamácie alebo sťažnosti je adresa žalovaného uvedená v záhlaví zmluvy, vyhodnotil ako právne irelevantný, nakoľko túto informáciu nemožno zo zmluvných ustanovení nadobudnúť. Zastával názor, že v zmluve mala byť jasne zahrnutá klauzula, resp. zmluvné ustanovenie, ktoré bude *expressis verbis* uvádzať adresu žalovaného, na ktorej si ako spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 23.06.2016, sp. zn. 10Co 457/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 8C 329/2014-61 zo dňa 18.12.2014. Na základe uvedeného naďalej trval na tom, že zmluvné dojednanie obsahujúce v čl. VI bod 2 a čl. VII bod 4 zmluvy sú v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktoré sú neplatné, a že spotrebiteľský úver treba považovať podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v duplike a nasledujúcich vyjadreniach zotrval na doposiaľ uvedenej argumentácii a poukázal aj na prijatú novelu zákona č. 129/2010 Z.z., ktorou bolo novelizované sporné ustanovenie § 9 ods. 1

písm. i) ohľadom rozpisu splátok úverového dlhu. Žalobca následne v sumárnom vyjadrení poukázal na to, že i napriek uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, podľa ktorého nie je možné žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, t.j. rozpis splátok po častiach, krajské sudy v Košiciach a v Prešove vo svojich rozhodnutiach dospeli k opačnému názoru, pričom poukázal aj na právnu analýzu uznesenia Najvyššieho súdu SR vypracovanú advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., ktorá označila predmetné uznesenie za nesprávne a arbitrárne.

5. Pred otvorením pojednávania konaného dňa 21.05.2019 žiadal žalobca na základe čiastočného späťvzatia žaloby zastaviť konanie v časti o určenie: že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 63 podľa zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 iba čiastku vo výške 112,26 eur; že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 63 podľa zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 čiastku vo výške 208,51 eur, a tiež v časti o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé anuitné mesačné splátky od splátky 64 (vrátane) až po splátku č. 84 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015.

6. Z vykonaného dokazovania zistil, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom OTP Express úvere č. XXXX XXXX XX S., uzatvorenej medzi sporovými stranami dňa 28.05.2015, bol žalobcovi poskytnutý klasický bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 20.000 eur s ročným úrokom vo výške 8,90%, ktorý bol povinný vyčerpať v deň podpisu zmluvy. RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 9,27% a jej priemerná hodnota ku dňu podpisu zmluvy vo výške 10,39%. Celková čiastka, ktorú mal žalobca ako dlžník zaplatiť žalovanému predstavovala sumu 26.944,68 eur. Poskytnutý úver sa žalobca zaviazal splácať vo forme mesačných splátok v počte 84 vo výške a v termínoch uvedených v čl. IV úverovej zmluvy pod názvom „splácanie úveru“, z obsahu ktorého vyplývalo, že prvá splátka bola splatná dňa 28.06.2015 a konečná splatnosť úveru bola určená na deň 28.05.2022. V súvislosti so žalobcom vytykanými neprijateľnými podmienkami z obsahu úverovej zmluvy zistil, že v čl. VI bod 2 je upravený záväzok žalobcu neprijat' na seba žiaden ďalší finančný záväzok v podobe úveru, pôžičky bez predchádzajúceho súhlasu žalovaného. Čl. VIII zmluvy upravoval podmienky odstúpenia od zmluvy žalobcom ako dlžníkom. V prípade zániku zmluvného vzťahu v dôsledku odstúpenia od zmluvy dlžníkom je tento povinný žalovanému ako veriteľovi zaplatiť nielen poskytnutú istinu, ale aj úrok z istiny a kompenzáciu nenávratných poplatkov, ktoré banka zaplatila orgánu verejnej správy v súvislosti so spotrebiteľským úverom, a to v lehote do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy pod následkom vzniku nároku banky na úrok z omeškania. Mal tiež preukázané, že predžalobnou výzvou žalobca vyzval žalovaného na vydanie potvrdenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súčasne NBS doručil podnet na prešetrenie správnosti určenia RPMN v jeho úverovej zmluve. Stanoviská dožiadaných subjektov však nepredložil.

7. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom konanie (prvým výrokom rozsudku) v späťvzatej časti o určenie: že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 63 podľa zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 iba čiastku vo výške 112,26 eur; že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 63 podľa zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 čiastku vo výške 208,51 eur; a že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé anuitné mesačné splátky od splátky 64 (vrátane) až po splátku č. 84 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 v zmysle ust. § 145 ods. 2 C.s.p. zastavil. Zvyšnú časť žalobou uplatneného nároku posúdil potom právne podľa ust. § 48 ods. 2, § 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 písm. c), k), l), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z., a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná v časti týkajúcej sa určenia zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 za bezúročnú a bez poplatkov, preto ju v tejto časti (druhým výrokom rozsudku) zamietol, a že je dôvodná v častiach týkajúcich sa určenia neplatnosti neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v čl. VI bod 2 a v čl. VII bod 4 zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015, žalobe žalobcu preto v týchto častiach vyhovel a určil, že predmetné zmluvné dojednania sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné.

8. Skonštatoval, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti postupoval a rozhodoval v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona vrátane Ústavy SR, judikatúry ESLP a Súdneho dvora EÚ, ako aj rozhodovacou

praxou najvyšších súdnych autorít. V odôvodnení sa preto nezaoberal „akademickou polemikou“ hodnotiacou správnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora Európskej únie vo vzťahu k právnym názorom a záverom krajských súdov v Košiciach a Prešove a právnej analýze advokátskej kancelárie, ktorých právny názor môže byť inšpiratívny, nie však záväzný a určujúci pre rozhodovaciu činnosť súdu. Medzi stranami sporu uzatvorenú zmluvu o úvere zo dňa 28.05.2015 posúdil v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonníka ako úverovú zmluvu zakladajúcu absolútny obchodný záväzkový vzťah, ktorý sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, a súčasne aj ako spotrebiteľskú zmluvu podľa zákona o ochrane spotrebiteľov, zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj ust. § 52 a násl. Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, pričom poznamenal, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to aj vtedy, ak by sa mali aplikovať normy obchodného práva. Konštatoval, že pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Ďalej uviedol, že Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné, a preto neplatné. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti, a že oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu. K ust. § 53 Občianskeho zákonníka uviedol, že sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné, t.j. podmienok, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Poznamenal, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Uvedené zákonné ustanovenie predstavuje tak zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktorý inak vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie, v dôsledku čoho je dodávateľ povinný zdržať sa ich používania.

9. Po posúdení poskytnutého úveru ako spotrebiteľského, pristúpil za účelom zistenia, či je potrebné považovať žalobcovi poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, k prieskumu uzatvorenej zmluvy z hľadiska, či obsahuje podľa žalobcu absentujúce zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), k), l) tohto zákona. Pri posudzovaní zákonnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, vychádzal z právneho záveru Najvyššieho súdu SR vysloveného v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017, v ktorom konštatoval, že eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) (v posudzovanej veci písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky). Pokiaľ predmetné ustanovenie uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, uzavrel, že za použitia eurokonformného výkladu je potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Poukázal tiež na dôvodovú správu k zákonu č. 129/2010 Z.z., podľa ktorej je predložený návrh zákona svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, pričom poznamenal, že z dôvodovej správy v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby posudzované ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súbor, ktorý zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. S prihliadnutím aj na účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe konštatoval, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) (v posudzovanej veci písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od požiadavky vymedzenej článkom 10 ods. 2 písm. h) smernice. Akceptoval tak argumentáciu žalovaného, v ktorej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., c/a P. T., keďže z tohto rozhodnutia vychádzal aj Najvyšší súd SR vo vyššie uvedenom uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017, v ktorom bola predmetná otázka týkajúca sa zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. vyriešená s konečnou platnosťou. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že

zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Poznamenal tiež, že pokiaľ spotrebiteľ považoval za potrebné mať informácie o amortizácii dlhu podľa čl. IV zmluvy, mal právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania tejto zmluvy. Nedostatok zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve preto nevzhladol. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o absencii údajov potrebných na výpočet RPMN v úverovej zmluve, ktoré sú povinnou náležitosťou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., vysvetlil, že RPMN tvorí súhrn všetkých poplatkov a úrokov, ktoré si banka či nebanková spoločnosť alebo inštitúcia účtuje za poskytnutie pôžičky alebo úveru (náklady na úver), s výnimkou sankcií v prípade nesplácania (úroky z omeškania), poplatkov za navýšenie úveru, nedočerpanie poskytnutého úveru, expresné spracovanie úveru, prevod finančných prostriedkov pri splácaní a poplatkov za nepovinné poistenia. Po zistení, že posudzovaná zmluva obsahuje v čl. I bod 3 zmluvy údaj o výške RPMN 9,27%, a tiež údaje o položkách, ktoré sa zohľadňujú pri určení RPMN (úroková sadzba a poplatky), v bode 4 tiež údaj o celkovej čiastke, ktorú sa dlžník zaviazal zaplatiť a v čl. V aj jednotlivé poplatky, ktoré banka, resp. veriteľ zohľadní z hľadiska výšky predpokladaných nákladov, námietku žalobcu o absencii údajov potrebných na výpočet RPMN v úverovej zmluve vyhodnotil ako neopodstatnenú, nemajúcu za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ako neopodstatnenú vyhodnotil tiež námietku žalobcu o absencii uvedenia adresy veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, v zmluve o úvere, ktorá je zákonnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., a to z dôvodu, že táto náležitosť vypláva z obsahu zmluvy, konkrétne z jej záhlavia, kde je zrozumiteľne a určito označené obchodne meno, sídlo veriteľa a jeho pobočky ako miesta, v ktorom došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže text zmluvy neobsahuje žiadne informácie, ktoré by mohli vyvolať u spotrebiteľa pocit neistoty v súvislosti so správnym označením adresáta jeho komunikačných písomností, považoval za zrejmé, že adresa veriteľa a jeho pobočky uvedená v zmluve je súčasne adresou podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z.. Keďže nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by bolo potrebné žalobcovi poskytnúť úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

10. Zmluvnú podmienku obsiahnutú v čl. VI bod 2 úverovej zmluvy, upravujúcu vychádzajúc z právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku účinky odstúpenia od zmluvy, určil za neplatnú podľa § 54 a 39 Občianskeho zákonníka pre jej neprijateľnosť, pretože okrem toho, že nebola dojednaná individuálne a žalobca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej znenie, je na rozdiel od právnej úpravy odstúpenia podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia, a ktorej sa žalobca ako spotrebiteľ nemohol vzdať, v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Zdôraznil, že aj keď ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka umožňuje účastníkom zmluvy dohodnúť sa na inom zrušení zmluvy, než od jej začiatku, pri spotrebiteľskom vzťahu je táto možnosť výrazne obmedzená ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Akúkoľvek dohodu posúvajúcu moment zrušenia zmluvy na iný termín, než od začiatku, považoval za zhoršujúce zmluvné postavenie žalobcu. Konštatoval, že ak zmluva alebo všeobecné obchodné podmienky upravujú následky odstúpenia odlišne od občianskoprávnej úpravy, sú neplatné pre rozpor s ust. § 54 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Za neplatnú určil v zhode so žalobnou požiadavkou a argumentáciou žalobcu aj zmluvnú podmienku upravenú v čl. VII bod 4 zmluvy o úvere, pretože podmienenie možnosti spotrebiteľa prijať úver alebo pôžičku súhlasom veriteľa považoval za obmedzenie slobody spotrebiteľa ako dlžníka nakladať s majetkom, navyše keď sa v čl. IV zmluvy zaviazal poskytovať veriteľovi relevantné informácie týkajúce sa zmien v oblasti svojej bonity. Na záver sa vyjadril k námietke žalovaného ohľadom nepreukázania naliehavosti právneho záujmu žalobcu na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosti dotknutých zmluvných podmienok. Konštatoval, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žiadnym listinným dôkazom, napr. výpisom z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorým by deklaroval splatenie poskytnutého úveru čo do istiny, a teda aj existenciu reálnej hrozby finančného plnenia, ktoré by mohlo mať v budúcnosti charakter bezdôvodného obohatenia. V prospech tohto záveru tiež poznamenal, že otázka prípadného bezdôvodného obohatenia žalovaného sa rieši ako predbežná otázka v rámci žalôb o plnenie. K otázke preukázania naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k určení neplatnosti namietaných zmluvných podmienok s poukazom na ust. § 298 C.s.p. uviedol, že v spotrebiteľských sporoch môže súd aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka je neprijateľná.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v spore čiastočný úspech (2/3), priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu zodpovedajúcom jeho čiastočnému úspechu, t.j. v rozsahu 63%.

12. Proti druhému výroku tohto rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S., uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.05.2015, je bezúročná a bez poplatkov; a proti závislému, piatemu, výroku o nároku na náhradu trov konania podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie, a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmeniť a určiť, že zmluva o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 je bezúročná a bez poplatkov a priznať mu nárok na náhradu trov prvoinstančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu. Eventuálne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom druhom a piatom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podal z dôvodov, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to vadu arbitrárnosti a zmätočnosti, a tým ipso facto aj vadu nezákonnosti rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.), a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.). Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol, že úverová zmluva zo dňa 28.05.2015 obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, a preto nemožno úver poskytnutý na jej základe považovať za bezúročný a bez poplatkov. S odkazom na ním v konaní pred súdom prvej inštancie predloženú detailnú argumentáciu trval na tom, že v danom prípade nie je možné vychádzať z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit Slovakia, a.s., c/a P. T., a to z dôvodu nepripustnosti priameho a nepriameho účinku smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 (ďalej len „smernica“). Namietal, že súd prvej inštancie sa s touto jeho argumentáciou v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal, napadnutý rozsudok považoval preto za nedostatočne odôvodnený. Uviedol, že súd prvej inštancie použil pri interpretácii ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. výklad, ktorý bol v priamom rozpore s kogentným ustanovením vnútroštátneho právneho poriadku, a súčasne s primárnym právom Európskej Únie, ktoré upravuje v čl. 153 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva právny základ ochrany spotrebiteľa, ktorú poskytuje spotrebiteľom tiež § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka tým, že zakotvuje v prípade nejasnosti obsahu zmlúv zásadu výkladu v prospech spotrebiteľa. Vychádzajúc z primárneho účelu právnej úpravy spotrebiteľského práva (zrozumiteľnosť a ochrana spotrebiteľa) konštatoval, že mu zodpovedá výklad, ktorý viaže každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ ku každej zložke spotrebiteľského úveru. Keďže vnútroštátny právny predpis vyžadoval v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy rozpis splátok, vzhľadom na zásadu výkladu v prospech spotrebiteľa a ochranu spotrebiteľa zaručenú primárnym právom Európskej Únie považoval za neakceptovateľné a neudržateľné, aby všeobecné súdy opomínajúc uvedené prezentovali svojvoľný výklad o možnosti eurokonformného výkladu vychádzajúc zo záveru vyplývajúceho z uznesenia Najvyššieho súdu SR, ktoré nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax, ale práve naopak, odkláňa sa od zaužívanej praxe. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z. v čase uzatvorenia zmluvy rozpis splátok na istinu, úroky a iné poplatky vyžadoval, argumentáciu súdu prvej inštancie považoval za nesprávnu. Zdôraznil, že účelom takejto zákonnej úpravy bola ochrana spotrebiteľa zaručujúca právo spotrebiteľa byť informovaný o výške úrokov z úveru a o poplatkoch a poznať tak rozsah svojho záväzku. Žalovaný mal preto zákonnú povinnosť uviesť priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o výške úrokov úveru a o poplatkoch, a to pod sankciou straty práva na úroky a poplatky. Aj keď vnútroštátna právna úprava išla nad rámec znenia smernice, uviedol, že smernicu nemožno uplatňovať bezhlavo ani napriek tomu, že je sekundárny právny predpis. Poznamenal, že pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona musia vnútroštátne súdy najskôr skúmať, či možno smernici priznať priamy účinok, a ak je vylúčený, tak či jej možno priznať aspoň nepriamy účinok, t.j. či možno vnútroštátny zákon vykladať eurokonformne, aj keď tento výklad nie je absolútny, keďže nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, nakoľko by išlo o výklad contra legem. Namietal, že súd prvej inštancie sa týmito skutočnosťami nezaoberal. Poznamenal, že smernica požadovala úplnú harmonizáciu svojich ustanovení, Slovenská republika však pri implementácii tejto smernice povinnosť úplnej harmonizácie porušila, pretože nad rámec smernice vyžadovala v zákone č. 129/2010 Z.z. členenie splátok na istinu, úroky a poplatky. V tejto súvislosti vyslovil názor, že dôsledky porušenia povinnosti členského štátu riadne transponovať smernicu do svojho vnútroštátneho poriadku nemôžu znášať fyzické alebo právnické osoby, a preto im na základe nesprávne prebratej smernice nemôže byť uložená ani žiadna povinnosť. Keďže vnútroštátno právo išlo nad rámec smernice, skutočnosť, že Súdny dvor EÚ vo veci č. C-42/15 potvrdil, že smernica

sa má vykladať v zmysle, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení smernice, považoval za bezvýznamnú. Poznamenal, že požiadavka rozčlenenia splátok úveru na istinu, úroky a poplatky bola derogovaná s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Do nadobudnutia účinnosti tejto zmeny nepovažoval však za v súlade s princípmi súkromného práva docieľiť derogačný efekt tzv. eurokonformným výkladom, nakoľko by odporoval zákazu eurokonformného výkladu contra legem a princípu právnej istoty, a nebol by ani súladný s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ považoval za euronekonformnú len amortizačnú tabuľku, a to len vo vzťahu k istine. Ďalej uviedol, že samotná smernica predpokladá na účel výpočtu RPMN uvedenie údajov o splátkach, z ktorých bude zrejmé, že na výpočet RPMN nebudú uvedené poplatky, ktoré môžu byť zahrnuté v splátkach, avšak do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice). Zároveň poukázal na to, že smernica priamo predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov (čl. 10 ods. 1 písm. j), príloha II, ods. 2. smernice). Vzhľadom k tomu, že judikatúra slovenských súdov podala stabilný výklad ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. vyžadujúceho rozčlenenie splátok na istinu, úroky a poplatky, jeho prelomenie spôsobom, ktorý uviedol súd prvej inštancie a žalovaný, považoval za neprípustné a právne neakceptovateľné. Právny záver Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 neakceptoval z dôvodu, že neposkytuje dostatočné, racionálne a presvedčivé odôvodnenie a vysporiadanie sa s otázkou (ne)možnosti eurokonformného výkladu, a tiež z dôvodu, že neposkytuje odpoveď prečo nie je takýto výklad výkladom contra legem. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne neodôvodnil, prečo sa k predmetnému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR priklonil, najmä keď žalobca ako strana sporu v ňom prijaté závery rozporoval. Nakoľko posudzovaná zmluva takýto rozpis splátok neobsahovala, poskytnutý úver považoval podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, pričom poukázal aj na jednotlivé rozhodnutia všeobecných súdov zastávajúce totožný názor. Vo vzťahu k absencii ostatných náležitostí zmluvy opäť zotrval na už skôr v konaní pred súdom prvej inštancie uvedených tvrdeniach. Uviedol, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje údaj o všetkých predpokladoch použitých na výpočet RPMN, pretože zo zmluvy nie je možné jasne, určito a konkrétne určiť, aké konkrétne údaje žalovaný použil pri výpočte RPMN. Opäť zdôraznil, že v zmluve nie je jasne uvedená ani adresa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že z označenia a adresy žalovaného uvedeného v záhlaví zmluvy musí byť spotrebiteľovi jasné, kde môže podať reklamáciu či sťažnosť, pretože zákonodarca explicitne vymedzil požiadavku uvedenia tejto adresy ako samostatnú náležitosť každej spotrebiteľskej zmluvy, pričom v žiadnom ustanovení neuviedol, že v prípade, ak dodávateľ v záhlaví uvedie svoje obchodné meno a sídlo, nie je už povinný uvádzať konkrétnu adresu na podanie sťažnosti či reklamácie. V závere odvolania definoval ako inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, vadu arbitrárnosti, zmätočnosti, a tým ipso facto aj vadu nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

13. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že je nedôvodné, pretože súd prvej inštancie zistil rozhodujúce skutkové okolnosti v dostatočnom rozsahu, skutkový stav posúdil podľa príslušnej právnej normy a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. V tejto súvislosti poznamenal, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že v čl. IV ods. 1 zmluvy označenom ako „splácanie úveru“ bolo dojednané, že dlžník bol povinný splatiť banke istinu úveru spolu s úrokmi v mesačných anuitných splátkach vo výške 320,77 eur (anuitná splátka zahŕňa splátku istiny aj úroku, poplatok za vedenie úverového účtu a poplatok za zabezpečenie poistenia), pričom prvá splátka bola splatná dňa 28.06.2015, druhá až osemdesiatá tretia splátka 28. deň v mesiaci a posledná, osemdesiatá štvrtá, splátka dňa 28.05.2022. Konečná splatnosť úveru bola určená na deň 28.02.2022 a predpokladaná doba trvania zmluvy o úvere bola 84 mesiacov. Pokiaľ ide o výklad sporného ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, s poukazom na znenie čl. 10 ods. 2 písm. h), i), ods. 3 smernice, ako aj na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. vychádzal z právneho záveru Najvyššieho súdu SR vysloveného v uznesení zo dňa 23.04.2018 sp. zn. 4Cdo 187/2017, v ktorom konštatoval, že eurokonformným výkladom tohto ustanovenia, ktorý je nielen možný, ale aj potrebný, je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách

uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky). Pokiaľ dané zákonné ustanovenie uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, za použitia eurokonformného výkladu treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Ďalej konštatoval, že z dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona (v danom prípade písm. l)) sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Účelom predmetného ustanovenia podľa názoru žalovaného nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy v číselnom vyjadrení k dispozícii informáciu, aká časť tej ktorej anuitnej splátky (ktorej výška je konštantná) bude pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.10.2018 sp. zn. 6Co 242/2018, uviedol, že aj keď sa vnútroštátny predpis vo svojom jazykovom vyjadrení líši od čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice, za žiadnych okolností ho nemožno vykladať rozširujúco, nakoľko samotná smernica kladie dôraz na harmonizáciu, a teda stanovenie jednoznačných pravidiel, okrem iného, aj pri stanovovaní obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Nemožno preto prisvedčiť názoru, že zákonodarcu sa vedome odchytil od ustanovení smernice a rozšíril povinnosti dodávateľa. Keďže absentuje osvedčenie úmyslu zákonodarcu postupovať takýmto spôsobom, vnútroštátnu právnu normu nemožno vykladať (práve v kontexte systematického výkladu) tak, že každá splátka má byť rozdelená na jednotlivé komponenty v podobe istiny, úrokov a iných poplatkov. K námietke žalobcu týkajúcej sa absencie uvedenia údajov potrebných na výpočet RPMN v úverovej zmluve rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že zmluva okrem toho, že obsahuje samotný údaj o výške RPMN, v čl. 1 ods. 3 v spojení s ods. 2 Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktoré odcitoval, obsahuje aj ďalšie údaje týkajúce sa predpokladov na výpočet RPMN. K odvolacej námietke žalobcu o absencii údajov o adrese veriteľa na reklamáciu a uplatnenie sťažnosti v zmluve uviedol, že už na prvej strane zmluvy o úvere je jasne, určito a zrozumiteľne upravené obchodné meno, sídlo, identifikačné číslo a ďalšie údaje týkajúce sa veriteľa. Poznamenal, že táto adresa (adresa sídla spolu s adresou pobočky) je adresou, na ktorej možno kedykoľvek zo strany klienta - dlžníka uplatniť sťažnosť a reklamáciu. Keďže predmetné právo spotrebiteľa nikdy nepoprel a neznemožňoval, mal za to, že žalobca namietať absenciu tejto náležitosti len v úmysle vyhnúť sa úplnému plneniu zo zmluvy o úvere, konkrétne úhrade odplaty za poskytnutý úver. Navyše zdôraznil, že žalobca nikdy netvrdil a ani nepreukázal, že by na adrese uvedenej v zmluve uplatnil akúkoľvek reklamu alebo sťažnosť, a že na ňu nedostal odozvu. Uvedenie takejto adresy na prvej strane zmluvy považoval za štandardné, najvhodnejšie a najprehľadnejšie, aby bolo pre každého (nie len priemerného) spotrebiteľa zrejmé, že práve na toto miesto môže adresovať všetky svoje podnety a dotazy. Na základe uvedeného mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti potvrdil.

14. Žalobca v odvolacej replike zotrval na v odvolaní uvedenej argumentácii. K náležitosti zmluvy týkajúcej sa rozpisu splátok na jednotlivé čiastky navyše dodal, že zmena legislatívy a rozhodovacej praxe súdov nemôže mať na neho nepriaznivý dopad, nakoľko pri podávaní žaloby vychádzal z platnej a účinnej legislatívy. V tejto súvislosti poukázal na princíp právnej istoty vyjadrený v čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p. a v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 30.01.2013, sp. zn. III. ÚS 551/2012-32. Pre prípad, že by odvolací súd jeho odvolaniu nevyhovel, uviedol, že v danom prípade sú v zmysle ust. § 257 C.s.p. objektívne dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žiadnej sporovej strane, ktoré spočívajú v charaktere procesnej situácie, v sociálnych aspektoch na strane žalobcu a v postoji resp. plnení procesných povinností sporových strán. Pokiaľ ide o charakter procesnej situácie uviedol, že v čase podania predmetnej žaloby svedčila v prospech jeho právnej argumentácie týkajúcej sa potreby členenia splátok na jednotlivé zložky značná časť súdnych rozhodnutí a až rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18 bola vyriešená otázka eurokonformného výkladu definitívne, odlišne od ním zastavaného právneho názoru. Uviedol, že podľa predmetného rozhodnutia sa má uplatniť riešená legislatívna zmena aj na právne vzťahy, ktoré vznikli medzi dodávateľom a spotrebiteľom pred nadobudnutím účinnosti legislatívnej zmeny. Považoval preto za nespravodlivé a nezákonné, aby zmena vnútroštátnej právnej úpravy mala negatívny dopad na jeho majetkové a sociálne postavenie, a aby bol zaviazaný k povinnosti nahradiť trovy konania žalovanému, keď v čase podania žaloby na súd postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou. Poznamenal, že v čase podania odvolania ešte neexistovala žiadna ustálená rozhodovacia prax, ktorá by jednoznačne vyslovila potrebu eurokonformného výkladu na zmluvné vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti

spomínanej novely. Za ďalší dôvod hodný osobitného zreteľa opodstatňujúci aplikáciu § 257 C.s.p. považoval svoje sociálne pomery. Uviedol, že pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa by mal súd nepochybne prihliadnuť aj na majetkové, sociálne a zárobkové pomery oboch sporových strán, a pritom si všímať tiež okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde, a ich postoj v konaní. Zdôraznil, že pri posudzovaní jeho majetkovej a sociálnej sféry je potrebné mať na zreteli, že sa obrátil na dodávateľa s cieľom získať spotrebiteľský úver práve z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie, pretože ak by bola jeho majetková situácia priaznivá, nemal by dôvod obrátiť sa na dodávateľov s požiadavkou o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorý je spojený s poplatkami. Vyslovil tiež názor, že ak by aj dodávateľ bol v odvolacom konaní úspešný, prípadné nepriznanie nároku na náhradu trov konania by nemalo žiaden dopad na jeho ekonomickú stránku, a priznanie tohto nároku by malo citelný ekonomický dopad práve na spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že pri posudzovaní dôvodov hodného osobitného zreteľa má súd prihliadať aj na postoj strán v konaní a na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti. Pokiaľ ide o jeho osobu, trval na tom, že si svoje procesné povinnosti plnil riadne a včas, včas uplatňoval všetky skutočnosti a dôkazy, konal hospodárne v záujme rýchleho prejednanie veci, rešpektoval súdom ustanovené lehoty, riadne doručoval svoje podania a nijakým spôsobom nebránil tomu, aby súd mohol daný spor riadne prejednať a rozhodnúť. Na základe týchto skutočností trval na tom, že sú splnené podmienky pre aplikáciu § 257 C.s.p. a nepriznanie náhrady trov konania žiadnej sporovej strane.

15. Žalovaný v odvolacej duplike zopakoval tvrdenia uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu a zotrval na svojej doposiaľ uvedenej argumentácii. K náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. týkajúcej sa uvedenia adresy veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť, nad rámec už skôr uvedeného doplnil, že z ničoho nemožno vyvodiť pochybnosti, že by bolo spotrebiteľovi zamedzené uplatniť sťažnosť alebo reklamáciu na niektorých z adries uvedených v záhlaví zmluvy (sídlo veriteľa, jeho pobočky), pričom ani samotný zákon č. 129/2010 Z.z. nevylučuje, že by predmetná adresa nemohla byť súčasne sídlom veriteľa. To, že žalobca namietal absenciu tejto náležitosti bez toho, aby uplatnil alebo mal v úmysle uplatniť sťažnosť alebo reklamáciu, nasvedčuje podľa jeho názoru tomu, že jeho konanie je špekulatívne a snaží sa vyhnúť plneniu povinnosti zo zmluvy. Vychádzajúc z čl. IX ods. 2 zmluvy, podľa ktorého žalobca ako dlžník vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí so Všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaného ako veriteľa, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, poukázal na čl. IX ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok odkazujúci na reklamačný poriadok v otázke podmienok, postupu a lehoty podania a vybavovania reklamácií, a odcitoval znenie čl. II bodu 2 reklamačného poriadku, v zmysle ktorého žalovaný prijíma reklamácie podané: a) ústne alebo písomne, a to na všetkých obchodných miestach žalovaného, b) písomne na adrese OTP Banka Slovensko, a.s., Odbor riadenia produktov, Štúrova 5, 813 54 Bratislava, c) elektronicky prostredníctvom kontaktného formulára na internetovej stránke www.otpbank.sk, d) telefonicky prostredníctvom služby OTPdirekt. Tieto spôsoby podania reklamácie považoval za dostatočne transparentné, pre spotrebiteľa spravodlivé a postup pri uvádzaní adresy na reklamáciu za korektný. Uviedol, že žalobca sa so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru riadne oboznámil a ich podpisom aj potvrdil, že s nimi súhlasí, pričom nenamietal, že by neboli súčasťou zmluvy. V tejto súvislosti zdôraznil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky povinné náležitosti musia byť vyhotovené písomne na trvalom nosiči, čo v danom prípade bolo splnené (vychádzal z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15).

16. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.); preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku, ktorým zamietol žalobu v časti určenia, že zmluva o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 je bezúročná a bez poplatkov, a v napadnutom (závislom) piatom výroku o trovách konania; prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

17. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého druhého a piateho výroku rozsudku, ktorými súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti určenia, že zmluva o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 je bezúročná a bez poplatkov, zamietol, a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že tento priznal žalobcovi v rozsahu 63%, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne v súlade s ust. § 191 C.s.p., dospel k správny skutkový záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver, že vyššie špecifikovaná, medzi stranami sporu uzavretá, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky zákonom č. 129/2010 Z.z. požadované náležitosti, a teda aj žalobcom namietané náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), k), l) tohto zákona v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto poskytnutý úver nemožno považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. V odôvodnení napadnutej časti rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 28.05.2015 aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. S právnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobcovi poskytnutý úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 28.05.2015 obsahuje všetky zákonom č. 129/2010 Z.z. požadované náležitosti, ako aj s jeho odôvodnením, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za logické, pochopiteľné, vyčerpávajúce a presvedčivé. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobcu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné (nie všetky) otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie a právne úvahy, na ktorých ho v tejto napadnutej časti založil, aj náležite odôvodnil, pričom postupoval aj v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne odvolací súd poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

20. V záujme predchádzania vzniku prípadných nejasností viažucich sa k otázke preukázania resp. nepreukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu ako spotrebiteľa na žalobou požadovanom určení, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, považuje odvolací súd v prvom rade za potrebné (reagujúc na žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie uplatnenú námietku nepreukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu na uvedenom určení) uviesť, že takáto žaloba je žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle ust. § 137 písm. d) C.s.p., vo vzťahu ku ktorej zákon existenciu a preukázanie existencie naliehavého právneho záujmu nevyžaduje. Naliehavý právny záujem sa preto pri žalobe o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, neskúma. Existenciu naliehavého právneho záujmu zákon vyžaduje len pri žalobe o určenie, či tu je alebo nie je určité právo podľa ust. § 137 písm. c) C.s.p., o akú však v danom prípade nejde.

21. Z odvolania žalobcu, ktorý je v postavení spotrebiteľa, je zrejmé, že nesúhlasí s právnym záverom súdu prvej inštancie, v ktorom vyslovil, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, a teda aj (žalobcom namietané) náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), k), l) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, a preto nemožno poskytnutý úver považovať podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov.

22. Vo vzťahu k zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá vyžadovala, aby zmluva obsahovala cit.: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“, žalobca namietal, že sporná zmluva predmetný údaj neobsahuje, pretože v nej absentuje rozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a poplatky, pričom uviedol, že výklad

tohto kogentného ustanovenia uskutočnený súdom prvej inštancie je v priamom rozpore s jeho znením, a tiež s primárnym právom Európskej Únie upravujúcim ochranu spotrebiteľa, ktorú poskytuje aj § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit Slovakia, a.s., c/a P. T., považoval za neuplatniteľný v posudzovanej veci z dôvodu neprípustnosti priameho a nepriameho účinku smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008. Pokiaľ ide o novelu zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanú zákonom č. 279/2017 Z.z., účinnú od 01.05.2018, ktorou došlo k upusteniu od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, namietal použitie eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona 129/2010 Z.z. v právnych vzťahoch vzniknutých pred jej účinnosťou v záujme dosiahnutia účelu novely, pretože to považoval za v rozpore s princípom právnej istoty. S uvedenou odvolacou argumentáciou sa však odvolací súd nestotožnil a vyhodnotil ju ako nedôvodnú a odporujúcu aktuálnej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít.

23. Pre vysvetlenie problematiky znenia a výkladu vyššie citovaného ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd uvádza, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorej úplnou transpozíciou je práve zákon č. 129/2010 Z.z., vyžaduje vo svojom čl. 10 ods. 2 písm. h), aby zmluva o úvere uvádzala zrozumiteľne a stručne výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia; a podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou aj právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., c/a P. T. sa má čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Vychádzajúc z tohto výkladu potom Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017 (o závery ktorého sa opierať v napadnutom rozsudku aj súd prvej inštancie), ako aj v ďalších následne v obdobných veciach vydaných rozhodnutiach, vo vzťahu k spornému zneniu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona 129/2010 Z.z. konštatoval, že eurokonformným výkladom tohto ustanovenia, ktorý považoval nielen za možný, ale aj za potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) (v danom prípade písm. l)) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, za použitia eurokonformného výkladu treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Následne dňa 12.10.2017 prijala Národná rada SR zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým s účinnosťou od 01.05.2018 upustila od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedenú zmenu odôvodnil zákonodarca tým, že bez takejto zmeny by bol zákon č. 129/2010 Z.z. v rozpore so smernicou, a tiež tým, že daným postupom napráva skutočnosť, že Slovenská republika išla pri implementácii smernice, napriek požiadavke tzv. úplnej harmonizácie, nad rámec podmienok stanovených smernicou.

24. V nadväznosti na prezentovaný vývoj danej problematiky upriamuje odvolací súd vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu pozornosť predovšetkým na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18 TE c/a Pohotovosť, s.r.o., vydaný po rozhodnutí súdom prvej inštancie v predmetnej veci, ktorým bola finálne vyriešená otázka sporného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj otázka týkajúca sa možnosti použitia eurokonformného výkladu tohto ustanovenia. Súdný dvor EÚ v tomto rozhodnutí uzavrel, že čl. 10 ods. 2 písm. h) až j) v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov; a tiež, že čl. 10 ods. 2 a 22 ods. 1 smernice sa majú uplatniť tak, ako boli vyložené rozsudkom zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., c/a P. T., aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Je tak nepochybné, že ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. predmetnej zmluvy, uzavretej pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy, je potrebné na

základe tohto rozsudku vykladať eurokonformne, teda tak, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vnútornú skladbu tej ktorej splátky na istinu, úroky a poplatky, v dôsledku čoho nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách so spotrebiteľmi uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Keďže posudzovaná zmluva jednoznačne, zrozumiteľne a stručne uvádza eurokonformným výkladom požadované náležitosti, t.j. výšku, počet a frekvenciu splátok žalobcu ako spotrebiteľa (splátky vo výške 320,77 eur, počet splátok - 84, frekvencia - mesačná splatnosť vždy v 28. deň, prvá splátka splatná dňa 28.06.2015, posledná splátka splatná dňa 28.05.2022), možno dospieť k jednoznačnému záveru, že v danom prípade o absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. nejde. Pokiaľ teda súd prvej inštancie dospel vychádzajúc z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, k záveru, že daná náležitosť v posudzovanej zmluve nechýba, nakoľko rozčlenenie splátok na jednotlivé časti sa na základe eurokonformného výkladu tohto ustanovenia nevyžaduje, vec posúdil po právnej stránke správne a v súlade s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, ktorá korešponduje s vyššie uvedeným záverom Súdneho dvora EÚ. K odvolacej námietke žalobcu, v ktorej namieta porušenie princípu právnej istoty použitím eurokonformného výkladu na právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou vyššie uvedenej novely, odvolací súd uvádza, že táto je opäť nedôvodná, pretože podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 05.09.2019, vydaného vo veci C-331/18 TE c/a Pohotovosť, s.r.o. (predmetom ktorej bola aj otázka prednosti princípu právnej istoty pred eurokonformným výkladom), eurokonformný výklad ustanovení práva Európskej Únie nemožno obmedziť princípom právnej istoty z dôvodu, že vnútroštátne súdy dlhodobo posudzujú určitú, druhovo podobnú vec obdobne, avšak v rozpore s právom Európskej Únie. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku, v ktorej žalobca poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozsudku v otázke týkajúcej sa účinku smernice, eurokonformného výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a významu novely tohto zákona účinnej od 01.05.2018, pretože súd prvej inštancie, ktorý pri posudzovaní výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. vychádzal predovšetkým z právnych záverov Najvyššieho súdu SR vyslovených v uznesení zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, prevzal do svojho rozhodnutia najdôležitejšiu časť odôvodnenia tohto uznesenia, nebolo preto potrebné, aby uvádzal aj ďalšie dôvody, keď tie, ktoré prevzal, riešili spornú problematiku vyčerpávajúco.

25. K odvolacej námietke žalobcu, v ktorej rovnako ako aj pred súdom prvej inštancie namieta, že v predmetnej úverovej zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN ako to vyžaduje ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať cit.: „ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“, a preto treba poskytnutý úver považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd uvádza, že táto je opäť nedôvodná. Pod ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) je potrebné rozumieť podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 tohto zákona. V zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa RPMN spotrebiteľského úveru počíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 tohto zákona. Okrem toho, že zákon č. 129/2010 Z.z. v ust. § 19 ods. 2 všeobecne určuje, že na výpočet RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov; odvolací súd zdôrazňuje, že konkrétne predpoklady potrebné na výpočet RPMN možno určiť priamo zo vzorca na výpočet RPMN uvedeného v spomínanej prílohe č. 2, ako aj z údajov vyžadovaných na zadanie do kalkulačky na výpočet RPMN. Konkrétne ide teda o údaje týkajúce sa výšky úveru, počtu, výšky a periodicity splátok, obdobia splatnosti splátok, doby trvania úveru, prípadne i výšky ďalších poplatkov. Vzhľadom k tomu, že všetky vymenované údaje sú jasne a zreteľne uvedené v posudzovanej zmluve, konkrétne v čl. I bod 3, 4 a v čl. V zmluvy, čo súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku (v bode 15) aj správne poznamenal, je zrejmé, že nemožno dospieť k záveru, že v posudzovanej zmluve absentuje uvedenie predpokladov potrebných na výpočet RPMN, t.j. údaj požadovaný ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Navyiac v prospech tohto záveru svedčí aj skutočnosť, že na základe údajov uvedených zreteľne v zmluve je možné bez akýchkoľvek ťažkostí vypočítať výšku RPMN (prípadne skontrolovať jej správnosť). Konštatovanie súdu prvej inštancie o neopodstatnenosti námietky žalobcu týkajúcej sa absencie údaju podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve bolo preto správne.

26. Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu žalobcu, na základe ktorej vyslovil nesúhlas s právnym názorom súdu prvej inštancie, že z označenia a adresy žalovaného uvedeného v záhlaví zmluvy musí byť spotrebiteľovi jasné, kde môže podať reklamáciu či sťažnosť, dôvodiac, že zákonodarca explicitne vymedzil požiadavku uvedenia tejto adresy ako samostatnú náležitosť každej spotrebiteľskej zmluvy, pričom v žiadnom ustanovení neuviedol, že v prípade, ak dodávateľ v záhlaví uvedie svoje obchodné meno a sídlo, nie je už povinný uvádzať konkrétnu adresu na podanie sťažnosti či reklamácie; odvolací súd ju považuje za nedôvodnú a účelovú, a opäť sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie. Pre zdôraznenie správnosti právneho záveru súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že zákon č. 129/2010 Z.z. bližšie nevymedzoval spôsob, akým mala byť táto náležitosť upravená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a teda či mala byť zakomponovaná do spotrebiteľskej úverovej zmluvy explicitne v znení korešpondujúcom ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., prípadne či postačilo uviesť v zmluve jednoducho len adresu veriteľa bez potreby výslovnej konkretizácie účelu jej uvedenia. Podľa názoru odvolacieho súdu tak zákonodarca ponechal na vôli veriteľa, akým spôsobom danú náležitosť zakomponuje do zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ ide o účelovosť tejto námietky, túto vidí odvolací súd v tom, že žalobca na jednej strane trvá na tom, že daný údaj v zmluve absentuje a nie je mu zrejmé, na akej adrese by mohol uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť, a na druhej strane aj napriek tejto absencii nemal preukázateľne žiaden problém so zistením adresy žalovaného ako veriteľa, keď mu adresoval predžalobnú výzvu, ktorú možno vzhľadom na jej obsah považovať za určitý spôsob „reklamácie“, prípadne „sťažnosti“ vo vzťahu k poskytnutému bankovému produktu - uzatvorenej úverovej zmluve. Pokiaľ by však v zmluve nebola uvedená absolútne žiadna adresa veriteľa, v takomto prípade by bolo nepochybne potrebné konštatovať, že žalobca ako spotrebiteľ a slabšia strana záväzkového vzťahu je znevýhodnený, a že zmluva predmetnú náležitosť neobsahuje. Nakoľko však zo zmluvy, ako aj z reklamačného poriadku, na ktorý odkazujú Všeobecné obchodné podmienky žalovaného, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nepochybne vyplýva adresa veriteľa, t.j. kontakt na žalovaného, nemožno hovoriť o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. v posudzovanej zmluve, v opačnom prípade by išlo o striktný formalizmus. Keďže odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nevzhladol absenciu žiadnej zákonom č. 129/2010 Z.z. požadovanej náležitosti v žalobou dotknutej zmluve, je nepochybné, že poskytnutý úver nebolo možné podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. určiť za bezúročný a bez poplatkov a žalobe žalobcu v tejto časti vyhovieť.

27. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd ešte pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

28. Odvolací súd pristúpil tiež k preskúmaniu závislého, piateho, výroku o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa zásady úspechu upravenej v ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že tento priznal žalobcovi v rozsahu 63%, čo predstavuje 2/3 predmetu sporu, a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v odvolaní ohľadom rozhodnutia o trovách konania ničím konkrétnym, okrem toho, že ide o závislý výrok (preto ho podaným odvolaním napadol), neargumentoval, odvolací súd sa obmedzil len na konštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie aj v tejto časti.

29. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, aj keď bol v odvolacom konaní plne úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Keďže nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému z tohto dôvodu priznaný nebol, vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania a procesnej ekonómie sa odvolací súd už prípustnosťou aplikácie ust. § 257 C.s.p. nezaoberal. Vzhľadom na už prijatý záver o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému by to bolo nadbytočné.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).